

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

LES MALES CONCESSIONS DE LÍNIES D'AUTOBÚS

El transport públic és una forma de fer una societat més igualitària. Si és suficient, eficaç i assequible, aporta d'equilibri a un territori. És per a tothom, però sobretot per a les persones amb menys recursos. Com és evident, els rics molt rics i als polítics amb càrrec alt, els que disposen de vehicle i xofer, no els afecta. Per a tota la resta de la població, tenir uns bons serveis de desplaçament col·lectiu és un mesurador (com altres) de la qualitat del lloc on es viu. Als països subdesenvolupats van a peu o bé a dins, a fora i a sobre d'autobusos tronats. Per aquí, els problemes endèmics són prou coneguts, no milloren i en alguns casos empitjoren. La llista és llarga i ben coneguda: tenim uns trens vells que tarden el mateix que cinquanta o cent anys enrere, uns «cotxes de línia» que són un compendi d'incidències i carreteres insuficients que van generant morts, un dia més avall dels Comtals, un altre a l'eix

Transversal i darrerament a l'eix Diagonal. Per comparació, als països on són moderns i suficients, els ciutadans els fan servir de forma regular, es poden moure amb seguretat, puntualitat i a cost assumible. I amb una derivada extra: si la gent viatja en conjunt, les carreteres són més buides de trànsit, augmenta la fluïdesa i la seguretat. Som a mig camí entre el Tercer Món i les nacions que en són exemple i, per tant, es pot concloure que estem molt mal servits.

La Generalitat ha obert un expedient per rescindir el contracte de la línia de Barcelona a Igualada, concedida a l'empresa Monbus. És la mateixa que gestiona la de Manresa. Els motius del contenciós són els retards, els autobusos que no paren a la parada prevista, el mal estat dels vehicles i els canvis no comunicats. Ho sigui, un desastre. L'empresa recorrerà i el problema s'allargarà. Més enllà de les inconnoditats per als usuaris, el més

preocupant són les condicions tècniques dels cotxes que es posen per fer el servei. Si són vells i amb manteniment deficient, s'està posant en risc la vida dels que hi viatgen. Si a aquests vehicles hi hagués un sistema de revisions similar als dels avions comercials, molts dels trastos que veiem per les carreteres no podrien ni circular. L'origen de tot plegat és que aquest servei no és una activitat de lliure competència. Està regulada. I significa que ningú pot oferir un servei de transport públic sense tenir una autorització de l'administració. Són uns serveis deficitaris i cal posar-hi diners dels pressupostos oficials per sostenir-los i sobretot per tal que els preus a pagar pels usuaris siguin assequibles. Avis, estudiants i gent amb recursos limitats són els que ocupen bona part de les places. Aquest cúmul de factors ha portat des de sempre a disposar de mitjans i serveis objectivament deficientes. Monbus és una em-

presa de Galícia especialitzada en el trasllat de viatgers per carretera que opta a tota mena de concursos públics per aconseguir línies com les que transcorren pel Bages i l'Anoia. Per ser l'empresa guanyadora, es veu obligada a presentar ofertes molt ajustades per ser la millor (o la més barata) i fer economia d'escala tipus Ryanair. La conseqüència de tot plegat són les deficiències de tota mena que sempre acaben produint-se. Molts cotxes són massa vells i sorollosos, les avaries sovintegen, els horaris no es compleixen, quan arriba més o menys a l'hora és ple i algun conductor mal pagat considera que té el dret a mostrar el seu mal caràcter. Tot combinat fa que els passatgers que poden, opten per la locomoció privada, les carreteres es massifiquen i seguim allunyats de Suècia o Noruega. Fins que arribarà una opció adaptada tipus Uber i alguns voldran seguir posant portes al camp i al progrés.

TRIBUNA

Martí Saballs
DIRECTOR ADJUNT
D'EXPANSIÓ

TERRITORIS

Des de l'any 1990, el 5,5% de l'IRPF dels alemanys que viuen en la que era l'Alemanya lliure (abans RFA) van destinats a subvencionar els pressupostos dels estats de l'antiga Alemanya comunista (antiga RDA). Una de les raons per les quals el partit liberal alemany ha trencat els intents de formació de govern amb la CDU d'Angela Merkel i els Verds, es deu al fet que volia eliminar aquest impost. Diuen que ja han passat molts anys. De fet, vint-i-set. La CDU i els Verds s'hi oposaven en considerar que les diferències entre estats encara són molt altes. Com es veu, el debat de fins on pot arribar la solidaritat entre territoris afecta tot arreu. Afecta no tant el model d'estat com les desigualtats que existeixen dins de l'estat. Els moviments secessionistes del nord d'Itàlia –un país de caire centralista– i el que ha sorgit en els últims anys al nord-est d'Espanya, posen molts dels seus arguments en el fet d'haver acabat farts d'estar finançant altres regions. S'han manipulat moltes dades en nom de les balances fiscals. Buscar els equilibris financers és clau. S'han de posar normes clares i límits. Reduint a l'absurd, podria passar que el barri més ric de qualsevol ciutat se sentís mal finançat respecte d'altres barris més necessitats. La pregunta és si s'ha d'invertir realment en un territori el que aquest territori paga en impostos? Com es defineix territori, per cert?»

es poden justificar aquestes xifres? No únicament crec que és un deure castigar a tothom que cometi delictes sexuals –hem de recordar com han augmentat els atacs a noies menors–, sinó que també mereixen un càstig doble els qui permeten que aquestes xifres siguin tan esgarrioses. I és que, dels delictes, en són responsables els delinqüents; però, dels delinqüents, en són responsables jutges i fiscals. I aquests, per tenir més responsabilitat, mereixen més càstig. Però, ai dels jutges i dels fiscals corruptes que regalen llibertat a violadors i empresonen gent pacífica! Quant temps haurem d'esperar per aplicar solucions més eficaces? Si per desgràcia morís alguna dona familiar dels governs de torn, segur que avançaríem més diligentment cap a les solucions.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

200 DONES VIOLADES PER DIA

Amb motiu del Dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones, cal parlar dels delictes d'arrel masculista per conscienciar tant homes –per reduir-ne el nombre– com dones –per conscienciar-les a facilitar les denúncies amb promptitud.

Tenim noves xifres i són esferidores. Corresponen a l'any 2015 i han estat facilitades per l'oficina d'estadística de la Unió Europea. Les quantitats no són les reals perquè només es poden tenir en compte els crims que consten a la policia. Això podria implicar que les xifres fossin encara més escandaloses. Que ja són de pecat gravíssim!

A la Unió Europea es cometien 215.000 crims sexuals per any. 80.000 són violacions. Per tant, cada dia hi ha 200 dones viola-

des! Desolador!

Desconsolació: de cada 10 víctimes de violació, 9 són dones i nenes. I passa el mateix amb les agressions sexuals. El 99% dels empresonats per delictes sexuals són homes.

Quant a violacions, Espanya és el setè estat de la Unió Europea, amb 1.229 l'any. I quant a agressions sexuals, té el quart lloc, amb 8.640.

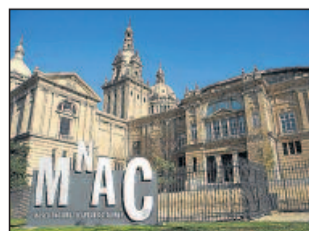
A aquest país li agrada ser capdavanter amb els delictes. Primer en corrupció, quart en agressions sexuals i setè en violacions. I és que crec que, si un govern és corrupte, té corrupció (i en el seu cas, molta, moltíssima). I si un govern s'enlaira tant en agressions sexuals i violacions permeses, no pot ser sinó perquè el govern és masculista i permet tantes «masclines» per any.

La violència masculista –tan de-

nunciada, però encara no prou–, és alhora tan assídua que sembla quasi ni afectar-nos. Però fa mal, dia rere dia, als pits, a les vagines, als cors, als cervells... i, de retruc, a les actituds davant dels crims. I si les actituds no són prou honestes, els crims es perpetuen perpetrant-se.

Podem imaginar-vos que teniu una noia o una dona violada a la família? De tan esgarriós, el cos se m'estremeix i el cervell m'aconsella prudència; però el cor m'exigeix que ataquí, que ataquí fort a tots els repugnants violadors. Vull pensar que, en alguns casos, són persones malaltes i alienades, begudes... però,

«I és que, dels delictes, en són responsables els delinqüents; però, dels delinqüents, en són responsables jutges i fiscals»

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.

(Oferta limitada)